

[Hans Nielsen.]

andre Eksempler, men det skal jeg ikke indlade mig paa. Men jeg vil opfordre de Herrer til at tænke en lille Smule over det Eksempel, jeg her har nævnt, og derefter give sig til at tænke over, hvordan man ustraffet skal komme gennem denne Verden, naar man ikke alene kan blive straffet for en fuldbyrdet Forbrydelse, men ogsaa for en Trusel, som har haft et „Resultat“ — hvad det er for et Resultat, staar der ikke i Ministerens Tale. Men man kan altsaa blive straffet for en saadan Trusel, der har haft et Resultat. Jeg vil sige Dem, ærede Medlemmer, at de, der har levet paa Arbejdspladser og ved, hvordan Livet foregaar der, særlig hvor der er mange Mennesker, vil vide, at der leves der ikke saadan lige efter „Takt og Tone“ af Emma Gad den hele Dag fra Morgen til Aften, og hvis det er Hensigten, at den skal udleveres gratis og dens Regler efterleves i alle Enkeltheder, bliver det maaske noget besværligt at faa et Stykke Jern bragt fra den ene Ende af et Værksted til den anden. Med disse Straffebestemmelser, defineret paa den skarpe og vidtløftige Maade, hvorpaa den højtærede Justitsminister har gjort det, bliver det slet ikke til at leve, for saa vidt Indholdet af denne Lov skal haandhæves til sidste Punktum.

Men hvorfor siger den højtærede Justitsminister nu saadant noget, hvorfor siges der ikke et anbefalende Ord? Hvorfor har Justitsministeren saa bestemt præciseret dette, at der skal en Flerhed til, for at denne Lov skal kunne komme til Anvendelse? Hvorfor er den højtærede Minister saa betænkelig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt et Forhold hører ind under denne Lov eller under den faste Voldgiftsret? Han siger herom:

„Denne Afgrænsning er undertiden meget vanskelig, og det ærede Medlem og jeg vil opleve, at de to Retter i mange Forhold vil have meget forskellige Anskuelser om, hvorvidt Forholdene hører ind under den ene eller den anden Lov.“ Ministeren indrømmer, at det vil være uhyre vanskelig at afgøre, om et Forhold skal paadømmes efter denne Lov eller efter Loven om den faste Voldgiftsret. Hvorfor siger Justitsministeren alt dette? Det var jo ganske unødvendigt at sige det, hvis han ikke havde en bestemt Hensigt dermed. Det er sagt mig — jeg ved ikke, om det er sandt —, at den højtærede Justitsminister ikke er nogen Ildtilbeder af dette Lovforslag. Det er endogsaa sagt mig, at den højtærede Justitsminister ikke har undladt at gøre sit Parti opmærksom paa

Farerne ved en Lov som denne, men man har ikke villet høre efter den højtærede Ministers Ord. Ministeren har sagt sin Mening om denne Lov i forskellige Henseender. Det skal maaske ikke forhindre den højtærede Justitsminister i at deltage i en politisk Afstemning, naar Debatten om dette Lovforslag slutter. Men jeg tror ikke, at man kan faa den højtærede Justitsministers juridiske Ære sat i Pant for dette Lovforslag. Jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem Hr. Pürschel vil sætte sin juridiske Ære i Pant derfor. Det vil vist i det hele taget blive vanskeligt at hente nogen frem, der vil gøre det. Jeg har et Par Gange i Udvalget forsøgt at faa det ærede Medlem Hr. Vagn Bros juridiske Ære i Pant paa Lovforslaget; men efter at han er blevet Politimester, trækker ogsaa han sig forsigtigt tilbage igen; sin juridiske Ære vil han ikke have engageret i dette Foretagende.

Den højtærede Justitsminister rejste det Spørgsmaal, om dette Lovforslag skal opføres paa Listen over Love, der bortfalder, for saa vidt den nye Straffelov bliver vedtaget. Hvorfor siger den højtærede Justitsminister dette? Man kan jo næsten ikke tro om Folk, at de vedtager en Lov i Dag og saa lader den bortfalde om 14 Dage, og det endda en Lov af en Karakter som den her foreliggende. Man skulde tro, det var noget, den højtærede Justitsminister slet ikke kunde tænke sig. Man maa gaa ud fra, at den nye Straffelov kan blive vedtaget i denne Rigsdagssamling. Hvorfor skulde man da vedtage det foreliggende Lovforslag, hvis det skulde bortfalde samtidig med den nye Lovs Ikrafttræden? Men Justitsministeren beskæftiger sig med det Spørgsmaal, om denne Lov skal opføres paa den Liste. Han siger ikke noget der, her som alle andre Steder taler han helt ved Siden af og siger: hvis den Lov ikke bliver optaget, hvis den . . . , dersom man . . . o. s. v. Det er hans Sprogbrug stadig; og jeg kan kun faa det Indtryk af de faa Ord, der staar i dette Afsnit af Talen, at denne Lov kun skal have en kort Levetid, og at dette i Virkeligheden dækker den højtærede Justitsministers inderligste Ønske. Men man kan vel vanskelig tænke sig, at en Lov skulde have en saa kort Levetid, at den skulde vedtages her i Rigsdagen nu og derefter skulde bortfalde inden 1. April. Saa presserende er det vel ikke at faa disse Straffebestemmelser gennemført.

Men jeg maa sige, at disse Udtalelser af den højtærede Justitsminister bestyrker mig i den Anskuelse, at dette Lovforslag